

CUM ȘI-A PIERDUT URSUL COADA

o poveste irocheză

Când lumea abia fusese creată, ursul era timid și blând, iar coada sa stufoasă îl umplea de mândrie. Cea mai bună prietenă a ursului era vulpea, însă vulpea era crudă și-i plăcea să le joace feste creaturilor pădurii.

Vulpea elegantă și sprinteră era tare pricepută la pescuit. Ursul însă era neîndemânic, iar peștii îl simțeau și înotau degrabă cât mai departe. Ursul o rugă pe vulpe să-l învețe și pe el să pescuiască, iar vulpea vicleană fu de acord, dar deja îi sclipeau ochii.

Cu o gheară ascuțită, făcu o gaură în gheața care acoperea pârâul. Îi spuse ursului să se așeze cu coada în apă și să aibă multă răbdare căci, dacă avea să stea neclintit, până dimineața urma să aibă o groază de pești prinși de coadă. Pe urs îl încântă ideea!

Chicotind, vulpea dispăru în pădure să se culce. Dimineața, când se întoarse la pârâu, îl găsi pe urs atât de nerăbdător încât abia dacă mai putea sta locului. Ursul încercă să se ridice, dar nu reuși.

— Probabil că mi-e coada prea îngreunată de pești! zise el, bucuros. Însă, dintr-odată, auzi un pocnet, iar coada îi rămase prinsă în apa înghețată. Vulpea cea vicleană se tăvălea de râs, dar bietul urs nu se amuza deloc.

Din clipa aceea, ursul și vulpea au devenit dușmani de moarte. Dacă auzi vreodată un urs mormăind în pădure, să știi că încă mai e furios pentru că și-a pierdut preafrumoasa lui coadă.

SFARMĂ-PIATRĂ

o poveste din Japonia

A fost odată ca niciodată un pietrar pe nume Haru. Munca lui era una lipsită de strălucire, iar asta îl făcea pe Haru să aibă o părere proastă despre el însuși. Într-o zi, pe când tăia piatră pentru o alee ce ducea spre casa unui bogătaş, începu să se necăjească tot mai tare, până când bătu cu pumnul în pământ:

– Nu e drept! Aș vrea să fiu la fel de puternic precum cel care locuiește acolo.

Ca prin minune, se transformă în acel bogătaş. Haru nu-și mai încăpea în piele de bucurie! Avea atât de mulți bani încât putea să facă orice își dorea. Se așeză pe verandă să citească ziarul. Află astfel despre cea mai înțeleaptă învățătoare din ținut. Oamenii se plecau în fața ei când aceasta intra într-o încăpere. Ar fi vrut să fie la fel de puternic pe cât era ea.

„Vai”, gândi Haru. „Înseamnă că stânca asta e mai puternică decât mine. Tare mult mi-ar plăcea să fiu îndeajuns de puternic încât să pot opri vântul.”

Așa că Haru se transformă într-o stâncă. Viața lui în această formă era plictisitoare, dar el era puternic și rezistent. La un moment dat, pe când se uita în gol, simți o lovitură ascuțită și unul dintre colțurile sale se desprinse și căzu.

„Incredibil”, își spuse el. „Aș vrea să știu ce poate fi mai puternic decât piatra!”

Se frecă la ochi și își privi trupul - văzu că redevenise pietrar. Haru râse. Fusesse atât de nesăbuit, încât nu-și dăduse seama cât de puternic era de la bun început. În acea clipă înțelese că adevărata putere vine din mândria de a fi ceea ce ești, și nu din controlul asupra oamenilor și a lucrurilor din jurul tău.

